

A térrendszer legfontosabb identitásteremtő rendezőelve – természeti hasonlaltal élve: gerince, vagy az anyagcsere folyamatokat lebonyolító szára – az épület hosszsz tengelyében megjelenő aulatér.

A gyűjteményi tárak a központi tér leágazásai – úgy, mint a növény hajtástengelyéhez kapcsolódó levelek – amelyek ortogonális és méretkoordinált szerkesztésükkel tudják feldolgozni és raktározni a gyűjteményeket. A többszintes raktártömböket és az aula légtérét behálózó közlekedőrendszer – mintegy élő testben az idegpálya – közvetlen kapcsolatot teremt az egyes rendeltetések között.

Az épületnek a Gyűjteményi Központ működési struktúráját tükröző felülnézeti rajzolata egy száraz növény vagy egy gerinces állat lenyomatára – egy fossziliára emlékeztet, ahol a nyomkövület maga az épület struktúrája, ami hűen keretezi páratlanul értékes tárgyát, tehát a gyűjteményeket, és a tárak által formált tereket.

